

5. Zarzut piąty: naruszenie art. 16 karty oraz zasady proporcjonalności z powodu zastosowania mnożnika korekty o ryzyko
- Skarżąca podnosi ponadto, że pozwana Rada naruszyła jej wolność prowadzenia działalności gospodarczej oraz zasadę proporcjonalności poprzez obliczenie mnożników korekty o ryzyko, które nie są zgodne z profilem ryzyka skarżącej, który jest wyjątkowo dobry w porównaniu z profilem ryzyka innych instytucji zobowiązanych do opłacania składek. W przypadku skarżącej ryzyko przekształca się w podmiot objęty restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją oraz wykorzystania środków z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRF) jest bardzo niskie. Uwzględnienie tego prawdopodobieństwa jest właśnie zadaniem mnożnika korekty o ryzyko, który musi odpowiednio odzwierciedlać ryzyko indywidualne.
6. Zarzut szósty: niezgodność z prawem art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznika I do tego rozporządzenia
- Wreszcie skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji również dlatego, że art. 4–7 i 9 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 oraz załącznik I do tego rozporządzenia naruszają zasadę skutecznej ochrony sądowej oraz zasadę pewności prawa. Skarżąca może incydentalnie, na podstawie art. 277 TFUE podnieść, że podstawa prawna zaskarżonej decyzji narusza prawo Unii wyższego szczebla. Artykuł 277 TFUE wyraża ogólną zasadę, zgodnie z którą niezgodność z prawem podstawy upoważnienia ma wpływ na indywidualną decyzję podjętą na jej podstawie w danej sprawie.

-
- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- (³) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2019 r. — Puma/EUIPO — Gemma Group (Przedstawienie skaczącego zwierzęcia)

(Sprawa T-510/19)

(2019/C 328/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gemma Group Srl (Cerasolo Ausa, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy w postaci przedstawienia skaczącego zwierzęcia) — zgłoszenie nr 11 573 474

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 kwietnia 2019 r. w sprawie R 2057/2018-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i GEMMA GROUP S.r.l. kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2019 r. — Homoki/Komisja

(Sprawa T-517/19)

(2019/C 328/71)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Andrea Homoki (Gyál, Hungria) (przedstawiciel: T. Hüttl, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- o to, aby na podstawie art. 264 skonsolidowanych wersji Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (!) stwierdził nieważności decyzji nr OCM(2019) 7991 (olaf.c.4[2019] 8720) wydanej w dniu 4 kwietnia 2019 r. przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć (zwany dalej „OLAF”) w sprawie OF/2015/0034/B4, a także decyzji nr OCM(2019) 11506 (olaf.c.4[2019] 12610) wydanej w dniu 22 maja 2019 r. w tej samej sprawie, wskazując na podstawie art. 264 TFUE akapit drugi strony zaskarżonych decyzji, które mają na celu ochronę tożsamości informatorów i poufności wewnętrznej notatki OLAF, a także dokumenty robocze postępowania;
- obciążenie pozwanej kosztami strony skarżącej na podstawie art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej zaskarżonej decyzji OLAF odmówił skarżącej dostępu do sprawozdania OLAF z inwestycji w oświetlenie publiczne spółki Elios Innovatív Zrt. (sprawa OLAF nr OF/2015/0034/B4), podczas gdy w drugiej zaskarżonej decyzji oddalił wniosek o potwierdzenie złożony przez skarżącą.

Na poparcie skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności zaskarżonych decyzji skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na ochronie praw podstawowych.

- Zaznajomienie się z wnioskowanym dokumentem wpisuje się w prawo do swobodnego wyrażania opinii i dostępu do informacji, które przysługuje skarżącej na podstawie art. 11 Karty praw podstawowych. Zdaniem skarżącej, odmawiając ujawnienia wnioskowanego dokumentu, pozwana naruszyła kryterium praw podstawowych ustanowione przez Kartę praw podstawowych i nie uwzględniła praw podstawowych, a jedynie ograniczyła w nieproporcjonalny sposób prawo skarżącej do swobody wyrażania opinii i dostępu do informacji.